

ΑΘΗΝΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΚΛΑΔΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Διὰ τὴν Ἑλλάδα ἑτησίως δραχμὰς 6— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φράγκα χρυσᾷ 7
Ἔτος Δ'. Γραφεζόν: Ὀδὸς Πανδρόσου 4 ἀ' πλησίον Μητροπόλεως Ἀριθ. 7 (17)
15 Ἰανουαρίου 1903

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τε καὶ νεωτέροις Ἑλλήσι νεκρικαὶ τελεταὶ ὑπὸ Ἀλεξ. Ν. Τσορώνη.—Τὸ ὑστερὸν τριαντάφυλλο (ποίημα ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) ὑπὸ Χρ. Βασιλακάκη.—Ἐγκόλπιον κομψευομένου ὑπὸ Ὁρ. Κ. Θάλη.—Παρὰ τὴν κρήνην (εἰκὼν).—Αἱ Δύο Ἀδελφαὶ (διήγημα· συνέχεια) ὑπὸ Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆ.—Ἡ Νύχτα (ποιημάτιον ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) ὑπὸ Χρ. Βασιλακάκη.—Ἵγυιενὴ τοῦ στόματος καὶ τῶν ὀδόντων ὑπὸ Γερ. Γερασιμίδου κτλ.

ΜΕΓΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ—ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΒΙΔΟΥΡΗ

Grand'Imprimerie—Lithographie et Papeterie

VIDORI FRÈRES

Smyrne—Rue de Roses—Smyrne

Ἐν Σμύρνῃ.—Ὀδὸς Ρόδων.—Ἐν Σμύρνῃ
ΤΜΗΜΑ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΣ.—Καλλιτεχνικὴ λιθογραφικὴ ἐργασία καὶ χρωμολιθογραφία, ἐκτύπωσις λογαριασμῶν, συναλλαγμάτων, τιμολογίων, φακέλλων κτλ.
ΤΜΗΜΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.—Διὰ τελευταίων ἀτμοκινήτων πιστηρίων καὶ κλλιτεχνικῶν στοιχείων πεπρωκισμένον, ἐκτελεῖ ἐργασίαν καλλιτεχνικὴν, κομψὴν, τελείαν.
ΤΜΗΜΑ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ.—Ἄπαντα τὰ εἶδη τοῦ χάρτου, Ἀγγλικοῦ καὶ Γαλλικοῦ. Χάρτης ἐπιστολῶν, χάρτης τυπογραφικὸς, φακέλλοι καὶ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ χαρτοπωλείου.

ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΟΝ

Τὸ τελειότερον ἐν Ἀνατολῇ, εἰς ποσότητας μεγάλας καὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Le plus parfait en Orient, en grandes quantités.

Εἶναι τὸ πρῶτον ἐργοστάσιον τῆς Ἀνατολῆς.

C'est le premier Fabrique en Orient.

Ὅλοι εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Βιδουρῆ.

Tout le monde aux Frères Vidouri.

ΜΕΓΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ Δ. ΑΡΓΥΡΟΥ, Μ. ΠΑΧΥΝΑΚΗ ΚΑΙ ΥΙΟΥ

Ἰδρυθὲν τῷ 1850

Σμύρνῃ Ὀδὸς Μαλτέζικα Ἀριθ. 11, 13, 15 Σμύρνῃ

Παράγει Κονιάκ ἐξ ἀγνῆς σταφυλῆς, ρούμη, οὔζο, ἡδόποτα.

Μεγάλῃ παρακαταθήκῃ παλαιῶν οἴνων καὶ Κονιάκ.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΙΚΗΣ

ΑΧΙΑ. Κ. ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

Σμύρνῃ.—Ὀδὸς Σεκερτζίδικα Ἀρ. 15

Κατασκευάζονται λουκούμα ἀρίστης ποιότητος, Ρετσέλια καὶ Κομφέτα διάφορα ὡς καὶ ἅπαντα τὰ εἶδη τῆς Ζαχαρωπλαστικῆς.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΥΕΛΩΝ ΚΑΙ ΣΙΔΗΡΙΚΩΝ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΠΛΥΤΑ

Σμύρνῃ.—Ὀδὸς Καινούργιος μαχαλᾶς ἀριθ. 31

Παραπλεύρως πρῶτῃν Φαρμακείου Γαληνοῦ.

Ἵποκατάστημα ἐν Περαιᾷ (Κορδέλιο) Ὀδὸς Ἀγορᾶς
ANTOINE PLYTAS

Smyrne, Rue Kenourio Mahala, No 31.

Περὶ τῆς συνηθείας ταύτης τῶν ἀρχαίων ἐμπέδως πείθει ἡμᾶς καὶ ἡ μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου πρὸς τοὺς μαθητὰς παραγγεῖλαι τοῦ Σωκράτους, ὅπως κοσμίωσιν αὐτῶ τὸν εὐπρεπέστερον μανδύαν, ἵνα καθ' ὅλα ἢ ἔτοιμος διὰ τὸν τάφον.

Ὡς δὲ παρ' ἡμῶν ἐπικρατεῖ συνηθεῖα νὰ τίθεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μελλονύμφου ἢ νεονύμφου νεκροῦ ὁ γαμήλιος στέφανος, ἐπὶ δὲ μείρακος ἢ παρθένου ἢ ἀγάμου νεκρῶν ἡλικίαν ἔχοντος νὰ κοσμηθῆται ἡ κεφαλὴ διὰ στεφάνου ἐκ φυσικῶν ἀνθέων, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ταῦτ' ἐπεκράτουν, καθὰ ἀναφέρει ὁ χαιρωνεὺς φιλόσοφος ἐν τῷ τοῦ Περικλέους βίῳ, οὐτινος, καίτοι πολλὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἀφηρηπάγησαν ὑπὸ τῆς τότε ἐν Ἀθήναις ἐνακηψάσης καταστρεπτικῆς νόσου, ἔτι δὲ καὶ οἱ δύο υἱοὶ αὐτοῦ Πάραλος καὶ Ἐάνθιππος, δὲν κατεβλήθη τὸ φρόνημα καὶ τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς ὑπὸ τῶν συμφορῶν. Ἄλλ' ὅτε εἶδεν ἐπιτιθέμενον τὸν νεκρὸν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἑτέρου τῶν υἱῶν του, ἡ ἀσθενὴς ἀλλὰ καὶ φιλόστοργος καρδία αὐτοῦ ἐκάμφθη καὶ δάκρυα μικρὰ ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ νεκρὸς παρ' ἡμῶν τοποθετεῖται ἐν τῷ φερέτρῳ κάτωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς του τίθεται προσκεφάλαιον πεπληρωμένον ἐκ φύλλων λεμονέας. Ἀπραλλάκτως ἔπραττον καὶ οἱ ἀρχαίοι, ὡς ἐξάγεται ἐκ τοῦ κάτωθι χωρίου τοῦ Ἀθηναίου.

Νέοις δὲ χαμιαστρώτοις ἐπὶ τινος εὐρείης στιβάδος προέθηκ' αὐτοῖσι θάλειαν δαῦτα ποτήριά τε, στεφάνοις ἐπὶ κρασὶν ἔθηκεν.

(Ἀθην. Δειπν. ΙΑ' 16)

Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ὁ θανὼν τοποθετεῖται ἔχων τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον εἰς τὴν θύραν. Τὸ ἔθος τοῦτο σὺν τοῖς ἄλλοις προφανῶς παρελήφθη ἐκ τῶν ἀρχαίων, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐστάθιος καὶ ὁ Πολυδεύκης λέγων περὶ τῆς διαληφθείσης προθέσεως τοῦ νεκροῦ :

«οὕτω δὲ προετίθετο, ὡς ὄρωτο μήτι βιαίως πέπονθε»

Μετὰ τὴν ρηθεῖσαν ἐτοιμασίαν τοῦ νεκροῦ προσκαλοῦνται παρ' ἡμῶν γυναῖκες, ὅπως θηρηήσωσι τὸν νεκρὸν ἐξυμνοῦσαι τὰς ἀρετὰς του διὰ καταλλήλων πενθίμων ἀσμάτων, μοιρολογίων κοινῶς καλουμένων. Ἐκ τῶν γυναικῶν δὲ τούτων τινὲς ἀναλαμβάνουσι τὴν τοιαύτην ὑπηρεσίαν ἐπὶ πληρωμῇ, τινὲς δὲ ἐκ φιλικῆς ὑποχρέωσης. Θρηνοῦσι δὲ ἢ ὅλα ὁμοῦ ἢ ἐκάστη ἰδιαιτέρως. Δὲν κρίνομεν ἄσκοπον ὅπως παραθέσωμεν τινὰ τῶν πενθίμων ἀσμάτων, περιεργεῖς ἔνεκεν.

«Εὐπνα λεβεντοπέδικα καὶ τίνανξ' τὰ φτερά σου καὶ κύτταξε τριγύρω σου ποιὸς κάθεται κοντὰ σου»
«Ὁ Χάρος θέλει μαχαιραῖς με ἀσημένιες πάλλαις...
γιατὶ χωρίζει ἀδελφούς, παιδιὰ ἀπὸ τῆς μάνας»

Τὰ ὅμοια ἀκριβῶς συνέβαινον ἐν τῇ αὐτῇ περιστάσει καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρ' οἷς ὡς καὶ παρ' ἡμῶν πολλάκις, οἱ θρηνοὶ ἦσαν σκληροὶ καὶ σχεδὸν ἄγριοι· διότι οἱ θρηνοῦντες ἔτυπτον τὰ στέφνα καὶ τὴν κεφαλὴν, ἀπέσπων τὴν κόμην, διερρήγνυον τὰ ἱμάτια καὶ ἐν γένει παρεμόρφουν ἑαυτοὺς τοσοῦτον, ὥστε, καθὰ ἐν τῇ περὶ πένθους πραγματεῖα του λέγει ὁ Λουκιανός, οἱ ζῶντες καθίσταντο οἰκτρότεροι τοῦ νεκροῦ.

Τὸ τοιοῦτον ὑπερβολικὸν πένθος ὑφίστατο παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκ παλαιότητος ἐποχῆς, ὡς περὶ τούτου πληροφορεῖ ἡμᾶς ὁ θεὸς Ὀμηρος, ὅστις πολλαχοῦ τῶν ποιημάτων του εἰσάγει ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὀδυρομένους καὶ κοπτομένους ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ συγγενοῦς ἢ φίλου.

Δεῖγμα δὲ θρήνων καὶ κοπετῶν δίδωσιν ἡμῶν, ὁ ἐκ παρθένων συγκείμενος χορὸς ἐν τοῖς χορηφοῖς τοῦ Αἰσχύλου :

Ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔδαν
χοὰς προπομπὸς ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ.

Πρέπει παρῆοι φοῖνιοι διωγμοὶ
ὄνυχος ἔλοκι νεοτόμῳ·
δι' αἰῶνος δ' ἰσχυροὶ βόσκειται κέαρ.
λινοφθοροὶ δ' ὕψισμάτων
λακίδες εἴλλαδον ὑπ' ἄλγεσιν
πίστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγελάστοις
ζυμφοραῖς πεπληγμένων.

(Αἰσχ. Χοηφ. στιχ. 22)

Ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ νεκροῦ παρ' ἡμῶν οὐδέποτε γίνεται τὴν νύκτα.

Ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἀρχαίοι ἐθεώρουν ὡς ἀπαισίαν τὴν ἐν καιρῷ νυκτὸς ταφήν.

Ἡ κατὰ τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ συνοδεία τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων εἶνε ὁμοία πρὸς τὴν τῆς ἀρχαιότητος.

Παρ' ἡμῶν πάντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ θανόντος παρκαλοῦθουσι τὴν κηδείαν. Μετὰ δὲ τὴν περάτωσιν τῆς ἐν τῷ ναφ νεκρωσίμου ἀκολουθίας δίδωμεν πάντες οἱ περιστάμενοι τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν.

Τὸ τοιοῦτον ἦτο καθιερωμένον καὶ παρ' ἀρχαίους, ἀλλ' ἐν τῷ οἴκῳ ὀλίγῳ πρὸ τῆς ἐκφορᾶς πάντες ἀπνεύμον τὸν ὑστατον ἀσπασμὸν πρὸς τὸν μεταλλάσσοντα βίον, ὡς μανθάνομεν ἐκ τοῦ Εὐρυπίδου

Ἀνδρῶν Φεραίων εὐμενῆς παρουσία,
νέκυν μὲν ἤδη παντ' ἔχοντα πρόσπολοι
φέρουσιν ἄρδην πρὸς τάφον τε καὶ πυρᾶν.
Ἵμεῖς δὲ τὴν θανοῦσαν, ὡς νομίζεται
Προσεΐπατ' ἐξιοῦσαν ὑστάτην ὁδόν.

(Εὐριπ. Ἄλκιστ. 606)

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ὑπὸ τῶν συγγενῶν τοῦ θανόντος τελεῖται τὸ νεκρικὸν συμπόσιον τὸ κοινῶς καλούμενον παρηγορά. Μετέγουσι δὲ αὐτοῦ ἐκτὸς τῶν συγγενῶν καὶ οἱ φίλοι, οἵτινες διὰ παραμυθητικῶν λόγων προσπαθοῦσι νὰ πράξωσι τὴν θλίψιν τῶν συγγενῶν, ἀνταλλάσσοντες προσέτι εὐχὰς ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ θανόντος. Τὴν δ' ἐπιούσαν οἱ οἰκογενειακοὶ φίλοι ἀποστέλλουσι ζωμόν, καφέ καὶ ἐν γένει διάφορα ἐδέσματα καὶ ποτὰ.

Καὶ παρ' ἀρχαίους ὑπῆρχεν ἡ συνηθεῖα αὕτη τοῦ περιδείπνου παρ' αὐτοῖς καλουμένου, ὡς ἀναφέρει ὁ Λουκιανός :

«Πάρεισιν οἱ προσήκοντες καὶ τοὺς γονεάς παραμυθοῦντας τοῦ τετελευτηκότος καὶ τείθουσι γείσασθαι . . .»

(Λουκ. περὶ πένθους).

Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τοῦ ἐπὶ τοῖς θανοῦσι πένθους τῶν νεωτέρων εἶνε καθ' ὅλα ὁμοία τῇ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Παρ' ἡμῶν οἱ γονεῖς, οἱ ἀδελφοί, οἱ λοιποὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι στενοὶ τοῦ θανόντος ἐνδύονται μέλανα ἐνδύματα· τὰ ἄρρενα μέλη τῆς οἰκογενείας δὲν κείρουσι τὴν κόμην ἐφ' ἱκανὸν χρόνον, οὐδὲ ξυρίζονται, πάντες ὁμοῦ οἱ συγγενεῖς ἀπομονοῦνται, ἀπορεύγοντες τὰς διασκεδάσεις καὶ πᾶν ἄλλο, δυνάμενον νὰ παρουσιάσῃ σχετικὴν τέρψιν, περιβάλλουσι δὲ ἅπαντα τὰ ἐπιπλα τῆς οἰκίας των διὰ μέλανος ὑφάσματος.

Ἡ διάρκειά τοῦ πένθους τούτου περιορίζεται μέχρι 12 μηνῶν, παρὰ τοῖς γονεῦσιν ὅμως παρατείνεται καὶ πλεόστερον, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, παρ' οἷς ἐπίσης τὸ πένθος ἐσημαίνετο διὰ μέλανος ἱματίου, δι' ἀποθέσεως τῶν στεφάνων καὶ παντὸς στολισμοῦ.

Περὶ τούτου διαφωτίζει ἡμᾶς ὁ θεὸς ἀρχαιότητος τραγικῶς Εὐρυπίδης διὰ τῆς Ἑλένης λεγούσης τῷ Μενελάῳ :

Ἐγὼ δὲ ἐς οἴκους βῆσα βοστρύχους τεμῶ
πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι.

(Εὐριπίδ. Ἑλένη 1087)

Ἐπι δὲ καὶ διὰ τῆς Ἰφιγενείας, ἥτις μικρὸν πρὶν θυσίασθῆ συνιστᾷ μετὰ παρακλήσεως τῇ ἑαυτῆς μητρί :

Μῆτ' οὖν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμης τριχῶς,
μητ' ἀμφὶ σῶμ' μέλανας ἀμπύσχη πέπλους.

(Εὐριπίδ. Ἰφιγ. ἐν Αἰλ. 1416)

Μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ οἱ ἀρχαίοι ἐτέλουθον θυσίας τιμητικὰς ὑπὲρ τῆς μνήμης αὐτοῦ.

Ἡ πρώτη τῶν θυσιῶν τούτων ἐγένετο τὴν τρίτην ἀπὸ τοῦ θανάτου ἡμέραν, ἥτις ἐνεκα τούτου τρίτη ὀνομάζετο· δευτέρα δὲ κατὰ τὴν ἐνάτην ἡμέραν, ἥτις ὀνομάζετο ἐννατά καὶ τρίτη ἢ κατὰ τὴν τριακοστὴν, ἥτις ἐκαλεῖτο τριακάς.

Ἐθυσίαζον πρὸς τούτοις κατ' ἔτος.

Αἱ ἐπὶ τοῦ τάφου γενομένηαι θυσίαι αὐταὶ ἐκαλοῦντο ἐναγεύματα καὶ χοαί, ἐπειδὴ παρσκευάζετο διὰ τὴν θυσίαν κρᾶμα ἐκ γάλακτος, μέλιτος καὶ ὕδατος, μελίκρατον καλούμενον.

Πλὴν ὅμως τοῦ μελικράτου προσέφερον κατὰ τὰς θυσίας καὶ πλακοῦντας (πήττας), καρπούς καὶ ἄνθη ποικίλα.

Περὶ τῶν χοῶν τούτων ποιεῖται μνεῖαν ὁ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Πέρσαις, στιχ. 615.

Ἄλλὰ καὶ αἱ παρ' ἡμῶν τελούμεναι ἐν τοῖς ναοῖς ἱεουργίαι ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ θανόντος, τί ἄλλο εἶνε ἢ αἱ θυσίαι τῶν ἀρχαίων· διότι καὶ ἡμεῖς τελοῦμεν τὰς τριήμερα, ἐνεναήμερα, τεσσαρακονθήμερα, ἐξάμηνα καὶ ἐτήσια μνημόσυνχα, κατὰ τὰ ὅποια κομίζομεν εἰς τὸν ναὸν ἄρτους προσφορὰς καλούμενας, ἐβρασμένον σίτον (κόλλυβα) οἶνον καὶ ἔλαιον.

Τὰ δὲ παρ' ἡμῶν κόλλυβα σχετίζονται πρὸς τὰ ἐν ὁμοίᾳ περιστάσει ἔθιμα τῶν ἀρχαίων, διότι ταῦτα ὡς γνωστὸν κατασκευάζονται ἐκ σίτου ἐβρασμένου, ἐπιπάσσονται δὲ διὰ μέλιτος καὶ πετροσελίμου. Ἄλλὰ καὶ οἱ ἀρχαίοι ἔστεφον διὰ σελίμων τὸ μνήμα, ἐκ τῆς συνηθείας δὲ ταύτης ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία «δεῖται σελίμου», ἐπὶ τῶν ἐτοιμοθιμάτων λεγομένων.

Παρατίθενται δὲ τὰ κόλλυβα, κατὰ Κοραῆν, ἐν ταῖς νεκρικαῖς τελεταῖς, ἵνα συμβολικῶς παραστήσωσι τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, δίκην τοῦ εἰς τὴν γῆν ταφέντος καὶ ἐκφυρομένου σίτου.

Μετὰ παρέλευσιν τριετίας ἀπὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ γίνεται ἡ ἀνακομιδὴ, καθ' ἣν ἐκθαπτόμενα τὰ ὄστ' ἀπλύνονται καλῶς δι' οἴνου καὶ φυλάσσονται ὡς ἱερὰ κειμήλια ἐντὸς κιβωτίων τιθεμένων ἐν τῷ κοιμητηρίῳ.

Τὸ ἔθος τοῦτο τοῦ πλύνειν τὰ ὄστ' εἶχον καὶ οἱ ἀρχαίοι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ὀμηρος :

Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἦνυσεν Ἡρακλῆϊοιο,
ἠῶθεν δὴ τοι λέγομεν λευκ' ὄστ'· Ἀχιλλεῦ,
οἶνω ἐν ἀκρήτῳ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
χρῦσεον ἀμφιφορῆα· Διῶνυσοιο δὲ δῶρον
φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτοῦ Ἡρακλῆϊοιο.
Ἐν τῷ τοι κείται λευ' ὄστ'εα, φεῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
μίγδ' δὲ Πατρόκλιοιο Μενoitιάδαο θανόντος.

(Ὀμηρος Ὀδυσ. ω, 71)

Παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συνηθέστατα τὰ ὄστ' ἐκαίοντο, ἐπιμελῶς φυλασσομένης τῆς σποδοῦ· παρ' ἡμῶν δὲ, καίτοι ὁ χριστιανισμὸς ρητῶς ἀπηγόρευσε τοῦτο, ἐξ ἀνάγκης πολλὰκις συνέβη, ἵνα μὴ τὰ ὄστ' τῶν φιλιτάτων καταπατηθῶσιν.

Ἡ δὲ παρ' ἀρχαίους συνηθεῖα τοῦ καίειν τὰ σώματα τῶν ἐν πολέμῳ πιπτόντων ἰσχυροποιεῖ τὴν γνώμην τῶν σοφῶς ἀποφαινομένων, ὅτι προέβαινον εἰς τοῦτο οἱ ἀρχαίοι, ἵνα προφυλάξωσι τὰ τῶν ἡρώων σώματα πάσης ἐκ μέρους τοῦ ἐχθροῦ ὕβρεως καὶ ἀσεβείας.

Διὰ τῆς συντόμου ταύτης συγκρίσεως ἐνὸς μόνου τμήματος τῶν παρ' Ἑλλήσιν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἀποδεικνύεται ἀριδιήλως ἡ ἄμεσος σχέσις, ἡ συνδέουσα τοὺς νεωτέρους Ἑλληνας πρὸς τοὺς ἀρχαίους, προσέτι δὲ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς οὐπωδῶς διαφέρει παντὸς ἄλλου, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἐθνικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα.

Κατ' ἀκολουθίαν δὲ ἡ περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων γνώμη τοῦ νομίσοντος ὅτι τὴν ἑλληνικὴν χώραν ἀποτελοῦσιν ὀλίγα εἰς τὸν κακῶς ἐννοούμενον πολιτισμὸν ὑποκύψασαι πόλεις Φαλαμεράειον καὶ τινῶν ἄλλων κατ' ἐπιπολὴν ἐντελῶς μελετησάντων τὴν Ἑλλάδα ἐλέγχεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀβάσιμος ἵνα μὴ εἴπω ἀνόητος.

*Α.Ξεανδρος Ν. Τσορόνης

ΤΟ ΥΣΤΕΡΝΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

Αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο, τὸ ὑστερνό, μὲ πόνο ροδωβολάει ἔρημο μονάχο εἰς ἕνα κλῶρο.

Ἡ καρδιακή του συντροφιά ἐχάθη! Ἐρα-ἔρα Ἰσκορπήσαν τὰ τριαντάφυλλα ἔς τὸ χῶμα μαραμέρα!

Καρέρα περὶ συγγερικὸ λουλουδι ἐμπροστά του,
Καρέρα περὶ τριαντάφυλλο δροσάτο ἐδῶ σιμά του
γλυκὰ νὰ τὸ κυττάζη,

Ν' ἀραστεράζη ὀλόφυχα κ' ἐκεῖνο σὰν στεράζη.

Καλὸ μου τριαντάφυλλο, δὲν θὰ σ' ἀφήσω μόνο
Μὲ λύπη νὰ μαραίνεσαι ἐπάνω ἐδῶ, ἔς τὸν κλῶρο,
Ἡ καρδιακή σου συντροφιά κοιμήθηκεν αἰώνια.
Σύρε καὶ σὺ νὰ κοιμηθῆς πρὶν σὲ πλακώσουν χιόνια.

Ἔτσι γλυκὰ τὰ φύλλα σου, τριαντάφυλλο, σκορπάω
Κάτω ἐδῶ ποῦ σκόρπησε προτοῦ ἡ συντροφιά σου.

Ἐς τὸ χῶμα ποῦ πατάω,
Πέσε καὶ σὺ ὀλόξηρο ὀλότελα καὶ χάσου!

Ἔτσι κ' ἐγὼ τὸ δρόμο σου νὰ πάρω ἀν' ἴμορροσα
Σὰν δὲ μοῦ μείρη περὶ χαμμὰ φιλλια αὐτοῦ τοῦ κόσμου
Κ' ἐκεῖνην π' ἀγαποῦσα,
Σὰν ἔδῳ νὰ πέγητ' ἄψυχη, κρῦα, νεκρὴ ἐμπρὸς μου.

Σὰν ἔδῳ νὰ μαραθοῦν, νὰ πέσουν εἰς τὸ μνήμα
Καρδιαῖς μ' ἀγάπη κ' ἔρωτα, ἡ μόνη συντροφιά του.
Ἄχ! τί μεγάλο κρῖμα

Νὰ ζῆ μονάχος, ἔρημος, ἔτὸν κόσμον ἐδῶ κάτω!

Ἐκ τοῦ ἀγγλοῦ ποιητοῦ Thomas Moore
Χρ. Βασιλακάκης

ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΜΨΕΥΟΜΕΝΟΥ

ΥΠΟ
ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΤΩΝ ΒΙΓΚΕΝΩΝ
Α'.

Εἰς τὸν ἔρωτα δείκνυνται βλάκες μόνον οἱ ἐξυπνοὶ ἄνθρωποι. Οἱ ἀνόητοι εἶνε μάλλον πολυμήχανοι. Διατί; Διότι ὁ ἔρωτας εἶνε νόσημα τὸ ὅποιον ἐξασθενεῖ τοὺς μὲν καὶ ὑπερρεθίζει τοὺς δέ.

Δέν πρέπει οὐδέποτε νά θεωρῆ τις ἑαυτὸν προσβεβλημένον ἂν ἀνακαλύψῃ ὅτι προδίδεται, καθόσον ἡ ἀπιστία εἶνε τὸ σύνθημα παίγιον τῶν ἐρωτικῶν παραδόσεων.

Ὅστις δὲν ἀρέσκειται νά ἐμμένῃ εἰς μακροὺς προλόγους ἄς ἀπειθύνεται κατὰ προτίμησιν εἰς ὀρίμους γυναῖκας. Ἀποτελοῦσιν ἀντίθεσιν πρὸς τὰς πέρδικας—γηράσκουσαι καθίστανται τρυφερώτεραι.

Φροντίζετε νά διαθεβαίνετε τὰς κυρίας ὅτι τὰς ἀγαπᾶτεδι' ἑαυτὰς, ὅτι ἡ εὐτυχία τῶν εἶνε τὸ μόνον μέλλημά σας κτλ. Δύνασθε κατόπιν νά τὰς γλευάζητε κατὰ βούλησιν. θά παραμείνωσι πεπεισμένοι ὅτι πράττετε τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον τῶν.

Μὴ ἐπιζητῆτε νά καταστῆτε ἀρεστός εἰς τὸν σύζυγον. Εἶνε ἀπρηχαιωμένοι παίγιον. Προσπαθήσατε ἐκ τούναντίου νά τῷ καταστῆτε ἀπεχθής.

Ὅσον αὐξάνει ἡ ἀπέχθεια τοῦ συζύγου, ἐπὶ τοσοῦτον ὑπάρχει πιθανότης νά προκαλέσητε τὸν θαυμασμόν τῆς γυναικός.

Πραγματικὴ λεπτότης δι' ἐραστὴν προκισθανόμενον τὴν προσέγγισιν τοῦ διαδόχου τοῦ εἶνε ἡ ἄμεσος ἐγκατάλειψις τοῦ πεδίου.

Θά εὖρῃ ἀνκμφιβόλως ἡμέραν τινα τὴν ἀνταμοιβὴν του, πιστοποιῶν τὴν εὐγνωμοσύνην ἢ τὴν ἀπογοήτευσιν τῆς γυναικός.

Β'.

Περὶ ἐπιθέσεως καὶ ἀμύνης

Ἀντιθέτως πρὸς τὴν κοινὴν πεποίθησιν, οἷονδῆποτε ὀχύρωμα ἀντέχει ἐπὶ μᾶλλον μακρὸν χρόνον ἐφ' ὅσον προσβάλλεται ὑπὸ πολυαριθμῶν ὁμάδων, διεσπαρμένων κατὰ διαφόρους διευθύνσεις.

Ἐφ' ὅσον αἱ ὁμάδες παραμένουσι συμπεπυκνωμένοι, τὸ ὀχύρωμα ἀντέχει ἐπ' ἄπειρον.

Ἐλαττωμένων τῶν ἐπιδρομῶν αὐξάνουσιν αἱ πιθανότητες τῆς παραδόσεως.

Καὶ ὅταν παραμείνῃ πλέον εἰς μόνος ἐπιδρομεὺς πρέπει νά θεωρῆται κύριος τοῦ πεδίου, παρεκτός ἂν δὲν ἔχη καὶ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τοῦ ἐπαγγέλματός του.

Τὰ φρούρια τῶν ὁποίων ἡ κοινὴ φήμη διχασπίζει τὴν σταθερότητα τῶν ὀχυρώσεών τῶν, εἶνε ἀκριβῶς τὰ μᾶλλον εὐάλωτα καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς ἐστερημένους πείρας ἐπιδρομῆς.

Ἐν τούτοις κατ' ἀρχὴν αἱ νεωστὶ ὀχυρωμένοι θέσεις εἰσὶν αἱ μᾶλλον δυσάλωτοι.

Ἐκεῖνα τῶν ὁποίων αἱ ὀχυρώσεις εἶνε ἀπρηχαιωμένα παραδίδονται σχεδὸν πρὸ πάσης ἐφόδου καὶ δὲν διατηροῦσιν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν μίσους πρὸς τὸν κατακτητὴν.

Καταλαμβάνετε ἐξ ἐφόδου ἢ διὰ τῆς πειθοῦς· μηδέποτε διὰ τοῦ λιμοῦ! . . .

Ὅσον ταχύτερα καὶ μᾶλλον ἐρωμένη ἢ ἔφοδος ἐπὶ τοσοῦτον ἡ παράδοσις καθίσταται πιθανωτέρα.

Ἀποφεύγετε ἐπιμελῶς τὰς ἐπιδρομὰς καὶ τὴν διαρπαγὴν.

Τέλος, ὅταν πιστοποιῆ τις ὅτι ἄλλοι προεπορεύθησαν αὐτοῦ καὶ εἰσεχώρησαν προηγουμένως εἰς τὴν κατακτηθεῖσαν θέσιν δὲν πρέπει νά θλιβεται ποσῶς. Δὲν ὑπάρχει βλακωδέστερον πρᾶγμα τοῦ νά νομίζῃ τις ὅτι πράττει ἢ ἀποκτᾶ τι, ὅπερ δὲν ἔπραξαν ἢ δὲν ἀπέκτησαν ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ.

Ἔρ. Κ. Θ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ

Αἱ δύο ἀδελφαί

(Συνέχεια).

Οὕτω διήλθον τὰς τρεῖς ἢ τέσσαρας βαθείας κοιλάδας, αἵτινες ἐδύναντο νά φαίνωνται ὑποποτι.

Ὅτε δ' ἔφθασαν εἰς ὑψηλὴν θέσιν, ἀφ' ἧς ἤρχιζεν ἡ ἄδενδρος πεδιάς καὶ οἱ κεκαλλιεργημένοι ἀγροί, δείξας αὐτῇ πρὸς τοὺς πρόποδας,

— Ἴδού, τῇ εἶπε, τὸ Παυλίσι. Ἄλλα χρέη μὲ καλοῦσιν ἀλλοῦ. Δὲν ἔχω καιρὸν νά σε συνοδεύσω ὡς ἐκεῖ· ἀλλ' ἡμπορεῖς νά ἐξακολουθήσῃς ἀφόθως.

— Διὰ ποίων λέξεων ἡμπορῶ ἀξίως νά σ' εὐχαριστήσω; ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, λαβούσα τὴν χεῖρά του. Σοὶ χρεωστώ τὴν σωτηρίαν μου, περισσότερον παρά τὴν ζωὴν μου. Σὲ παρέσυρα καὶ ἐκτός τοῦ δρόμου σου, καὶ ἴσως κατοικεῖς μακρὰν ἀπ' ἐδῶ.

— Μακρὰν ἀπ' ἐδῶ κατοικῶ, ἀπεκρίθη ὁ νεός· ἀλλ' ἐνίστε διέρχομαι τοῦτον τὸν δρόμον. Ἴσως ἀπαντηθῶμεν καὶ πάλιν.

Καὶ λαβὼν εἰς τὰς παρειὰς τῆς ἐν φίλημα ὡς γλυκὺν μισθὸν τῆς ὑπηρεσίας του, ὃν ἡ ἐρυθριῶσα νέα δὲν τῷ ἠρήθη, ἐπέστρεψε τὴν ὁδὸν δι' ἧς τὴν εἶχε συνοδεύσει. Ἐκεῖνη δ' ἐξηκολούθησε τὴν ἰδικὴν τῆς πρὸς τὴν κοιλάδα.

Εἰς τὸ χωρίον Πκυλίσι τὸ συμβὰν τῆς Ρόζας ἐτάραξε τὰ πνεύματα, καὶ ἐντὸς τῆς ἡμέρας ἦλθον καὶ ἀλλαχόθεν εἰδήσεις ὅτι ὁ περιβόητος ληστὴς Καπρέρας ἐπεφάνη εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη· ἀλλὰ συγχρόνως ὅτι καὶ ἡ περίξ δημοσίος δύναμις ἐκινήθη ἤδη εἰς διωξίν του.

Καὶ τότε μόνον ἡ Ρόζα, ἧτις ἐνδομύχως ἠσθάνετο ὡς μυστικὴν τινα δυστρέσκειαν, ὅτι ὁ σωτὴρ τῆς δὲν εἰδεῖε περισσότεραν προθυμίαν νά τὴν συνοδεύσῃ μέχρι τοῦ χωρίου, ὠμολόγησεν ἱκανοποιηθεῖσαν τὴν φιλαυτίαν τῆς, διότι δὲν τῇ ἔμενεν ἀμφιβολία ὅτι τὴν ἀφῆκεν ὅπως, σπεύσας, εἰδοποιήσῃ τὰς ἀρχὰς περὶ τῶν ληστῶν.

Μετὰ τρεῖς δ' ἡμέρας ἡ Ρόζα ἐπανῆλθεν εἰς Σαντάλθον. Οἱ λησταὶ τότε εἶχον διωχθῆ ἐντελῶς, τὰ στρατεύματα εἶχον καθαρίσει τὸν τόπον, καὶ ἡ ὁδὸς ἦτον ἀσφαλεστάτη. Οἱ γεωργοί, διεσπαρμένοι εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐκαλλιέργουν

ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΚΡΗΝΗΝ

αυτοὺς ἡσύχως, καὶ ἡ μικρὰ κοιλὰς ὅπου εἶχε συμβῆ τὸ τὸ ἀπευκαταῖον δρᾶμα, οὐδὲν ἔσωζεν ἔγνος αὐτοῦ, ἀπ' οὗ ἀπελομίσθη τοῦ φονευθέντος ληστοῦ τὸ πτώμα, ἀλλ' ἦτον ἤδη εἰρηνικὴ καὶ ἔρημος, καὶ μόνον ἐτάραττε τὴν σιγὴν τῆς τὸ ἄσμα τῆς ἀηδῆνος καὶ ὁ φλοῖστος τοῦ ρύακος.

Διερχομένη δὲ δι' αὐτῆς ἡ Ρόζα, ἐδράδυνε τὴν πορείαν τῆς, καὶ τέλος ἐστάθη βεβουλημένη εἰς λογισμούς, ὡς ἂν ἐνέδιδεν εἰς τὴν συγκίνησιν, ἣν ἦτον ἐπόμενον νὰ τῇ ἐμπνέη ἡ θέσις ἐκείνη, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ περιφέρουσα τὰ βλέμματα περίεξ τῆς, ὡς ἂν περιέμενε νὰ ἐζήτει τινὰ, ἴσως ἐκείνον, ὅστις τῇ εἶχεν εἶπει ὅτι μακρὰν μὲν κατοικεῖ, διέρχεται ὁμοῦ τὴν ὁδὸν ταύτην ἐνίοτε.

Ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς Σαντάλθον, ἡ γενικὴ χαρὰ ὅτι ἐσώθη ἀπὸ τοῦ μεγάλου κινδύνου ἦτον ἀπερίγραπτος. Ἡ ἀγαθὴ διδασκάλισσα ἠτιάτο ἑαυτὴν, ὅτι τὴν ἐξέθεσεν εἰς αὐτόν, ἡ δὲ Νίνα, ρίψασα τοὺς βραχιόνια περὶ τὸν τράχηλόν τῆς, τὴν κατέτρωγε διὰ τῶν φιλημάτων τῆς.

Μετὰ τὴν χαρὰν ὁμοῦ καὶ τὰ φιλήματα ἦλθεν ἡ περιέργεια καὶ αἱ ἐρωτήσεις· καὶ μεθ' ὅσης προθυμίας ἡ Νίνα ἠρώτα, μετ' ἄλλης τόσης, καὶ ἔτι μεγαλητέρας, διηγεῖτο ἡ Ρόζα· ἐκτός μόνον ὅτι ἐκείνη ἠρώτα περὶ τῶν ληστῶν πάντοτε, καὶ αὐτὴ ἀπεκρίνετο πάντοτε περὶ τοῦ διώξαντος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν περιγραφὴν αὐτοῦ, τοῦ κάλλους του, τῶν εὐγενῶν τρόπων του, τῆς χάριτός του, τῆς γλυκύτητος τῶν λόγων του, τῆς ἀνδρείας του, ἣν ἀνεξάντλητος, ὥστε ἡ Νίνα τὴν εἰρωνεύετο δι' αὐτὸ συχνάκις, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὴν διορθώσῃ.

Πολλάκις μάλιστα, ὅταν ἡ Νίνα ἦ ὄρεξιν ἢ καιρὸν δὲν εἶχε ν' ἀκούῃ τὸν αὐτὸν πανηγυρικὸν πάντοτε ἐπαναλαμβανόμενον, ἡ Ρόζα ἐγένετο σκεπτικὴ, καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐκρίνετο εἰς ὄνειροπολήσεις παραδιδόμενος, καὶ ὁσάκις συνέπιπτε νὰ ἐξέρχεται τῆς καλύψης μόνη, ἐλάμβανε, χωρὶς σχεδὸν ἢ ἴδια νὰ τὸ αἰσθάνεται, τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ὄρος.

Ταύτην τὴν ὁδὸν ἔλαβε καὶ περὶ τὴν δειλὴν τῆς ἐκτῆς ἢ ἐβδόμης ἡμέρας μετὰ τὴν ἐπάνοδόν τῆς εἰς τὸ χωρίον, χωρὶς τῆς Νίνας, ἣν ἡ διδασκάλισσα εἶχε πέμψει εἰς ὑπερείαν. Σύννοος δὲ βαδίζουσα, ἔφθασε κατ' ὀλίγον μέχρι τῆς γνωστῆς τῆς κοιλάδος, ἣς ἡ θεὰ ἐφάνετο διεγείρουσα εἰς αὐτὴν οὐχὶ πλέον φρίκη· ἰδέας, ἀλλ' ἄλλα αἰσθήματα πολὺ γλυκύτερα. Τὸ βλέμμα τῆς ἐλπίζον καὶ ἀνήσυχον ἐβυθίζετο ὑπὸ τὰ δένδρα, ἠρῆνα τὰς κινουμένας σκιάς, καὶ τεταμένον τὸ οὖς τῆς, ἠρώτα τὴν πιοῦν τῆς αὐρᾶς καὶ τῶν πιπτόντων φύλλων τὸν κρότον.

Ἀλλὰ, συνελθοῦσα μετὰ μακρὰν προσδοκίαν, — Ὡ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἄφρον ἐγὼ τι προσμένω; Παρηγήθη, καθὼς τὸ χρυσοῦν σύννεφον ὅπου παρέρχεται καὶ δὲν ἐπιστρέφει, καθὼς τὸ ὄναρ ὅπου βλέπομεν ἀπαξ καὶ οὐχὶ πλέον! Ἐκεῖνος διαπρέπει εἰς τὴν ἄνω σφαῖραν, ὅπου ὄλαι αἱ λαμπρότητες καὶ ὄλαι αἱ δόξαι· ἐγὼ, κόρη ἀγροῦκος καὶ πενιχρὰ! πῶς νὰ ἐλπίσω ὅτι τὰ βήματά μου θ' ἀπαντηθῶσι ποτέ;

Ὡ! τὸ ὄναρ τῶν παιδικῶν ἡμερῶν μας! εἰς τὸν λαμπρὸν αὐτοῦ κόσμον ἐφανταζόμεν παλάτια καὶ ἀδύμαντας. Δὲν ἤξευρον τότε ποῖαν ἄλλην εὐτυχίαν περιέχει ἐκεῖνος ὁ κόσμος, εἰς ὃν ἠλπίζεις, ὦ μήτηρ, νὰ μᾶς εἰσαῖξῃς, ἀλλ' εἰς ὃν μᾶς εἶνε διὰ παντὸς κλεισμένη ἡ εἴσοδος.

Ἀλλὰ, μήτηρ, — προσέθηκεν, ὑπόψα τὴν ψυχὴν τῆς μέχρι τοῦ ἐξαπτομένου αἰσθήματός τῆς, — εἰς τὸν κόσμον ὃν σὺ κατοικεῖς, εἰς τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον κόσμον, ὑπεράνω τοῦ γλαυκοῦ οὐρανοῦ, θάλλει εὐτυχία βεβαίως· ἐκεῖ δὲν διακρίνεται ἡ πλοῦσιος ἢ πένης. Ὅσα καρδίαι πάλλουσι συμφῶνως, εἰσὶν ἴσαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅσοι ἀγαπῶνται, συναντῶνται καὶ ἀναγνωρίζονται. Ἐκεῖ ὅταν ἔλθω καὶ μὲ δεχθῆς

εἰς τὰς ἀγκάλας σου, θὰ τὸν ἰδῶ μειδιώντα πλησίον σου, ἴσως μεταξὺ τῶν ἀγγέλων!

Τοιαῦτα ὄνειροπόλοι ἡ ἐξημένη καὶ ποιητικὴ τῆς καρδία, καὶ ὠραία ἦτο ἐν ᾧ ἐστῆριζεν εἰς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, λαμπροτέρους ἐκεῖνου.

Ἀφῆνης ἤκουσε κρότον πλησίον τῆς, καὶ ὡς ἀνεμῶν ἔρυθρίασσα, ἀνεσκίρτησε καὶ μετεστράφη. καὶ εἶδεν ἄνθρωπον ὅστις, ἀλίγα βήματα μακρὰν τῆς σταθεῖς, ἐφάνετο ὅτι τὴν ἐθεώρει μετ' εὐκρεσείας.

Ἐκ πρώτου βλέμματος ὁμοῦ ἐγνώρισεν ὅτι δὲν εἶναι ἐκεῖνος ὃν ἠλπίζε, καὶ ἠθέλησεν ἀμέσως ν' ἀναχωρήσῃ.

Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος πλησίασας,

— Καλὴ κόρη. τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς ἠρέμου, ἤξεύρεις νὰ μ' εἶπῃς ἀπὸ ποῦ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ χωρίον Σαντάλθον;

Τότε δ' ἀναβλέψασα καὶ ἀνετίσασα αὐτόν, εἶδεν ὅτι ἦτον ἄνθρωπος ὠρίμου ἡλικίας, εὐγενῶν τρόπων, καὶ μορφῆς, ἥτις, ἐνέπνεεν εὐκόλως ἐμπιστοσύνην. Ἀναθαρρήσασα δὲ, μάλιστα, Κύριε, εἶπε, ἐκεῖ ὑπάγω. Ἡμπορῶ νὰ σὰς ὀδηγήσω.

Καὶ ἐκίνησε μετὰ τοῦ ξένου πρὸς τὸ χωρίον.

— Ἐνυκτώθην σχεδὸν, εἶπεν αὐτός, καὶ ἀπεφάσισα νὰ μείνω εἰς Σαντάλθον, διότι ἤξευρον ὅτι εἶνε ἐδῶ πλησίον. Ἄλλ' ἐφοβούμην ὅτι ἀπεπληκνήθην, ὅτε σ' ἀπήντησα. Ἡσο ὁμοῦ τὸσον βυθισμένη εἰς συλλογισμὸς, ὥστε ὀλίγας στιγμὰς ἰστάμην καὶ σ' ἔβλεπον χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ ταράξω.

— Ἐσυλλογίζομαι, εἶπεν ἡ Ρόζα ἐρυθρίασσα ἐκ νέου, — διότι πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος εἰς αὐτὴν τὴν ἴδιαν θέσιν διέτρεξα τὸν μέγιστον κίνδυνον. Ἀηστὰί με συνέλαβον, καὶ, χωρὶς προστασίας ἐνὸς γενναίου ἀνθρώπου, ὅστις ἐφόνησε τὸν ἕνα ἐμπρὸς μου καὶ ἐδίωξε τοὺς λοιπούς, ἀναμφιβόλως θὰ μ' ἐφόνησον. Καὶ τί ἤθελον ἀπ' ἐμέ; ἐπρόσθετε μετὰ πολλῆς ἀθωότητος. Ἐγὼ εἶμαι πτωχὸν κοράσιον.

Εἰς τὸν ξένον ἤρρεσεν ἡ ἀφέλεια τῆς νεανίδος, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς,

— Ἴσως, τῇ εἶπε μειδιών, ἀλλὰ καὶ θαυμάζων τῆς χειρὸς ἐκείνης τὴν λευκότητα καὶ τὴν τρυφερότητα εἰς κόρην ἀγροῦκου, — ἴσως ἤθελον νὰ σοὶ κλέψουν τὸ ὠραῖον αὐτὸ δακτυλίδιον.

— Ὡ! ὅσον δι' αὐτὸ, τὴν ζωνὴν μου θὰ μ' ἐπαίρνον πρῶτον, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα μετὰ ζωηρότητος.

— Εἶναι ὠραῖον τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ξένος· ὄχι ὁμοῦ πολυτιμότερον τῆς ζωῆς σου.

— Εἶναι τὸ ἐνθύμημα τῆς μητρός μου, εἶπεν ἐκείνη.

— Καὶ τὰ γράμματα ταῦτα, ἠρώτησεν ὁ ξένος πλησίαζων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὸ δακτυλίδιον καὶ τὴν χεῖρα, ἥτις τὸ ἐφόρει, — εἶναι τὰ ἀρχικά τὸ ὀνόματος τῆς μητρός σου;

— Ὁχι, εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου. Ἡ μήτηρ μου ὀνομάζετο Ἀδελίνα.

— Ἀδελίνα! Ἀδελίνα! ἀνέκραξεν ὁ ξένος. Εἶνε ὠραῖον ὄνομα Ἀδελίνα. Ἐχω καὶ ἐγὼ μίαν Ἀδελίναν. Καὶ ποῦ εἶναι ἡ μήτηρ σου τώρα;

— Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Ρόζα, δεινύουσα τὸν οὐρανόν. Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν.

Ἀπέθανεν! Ἀλλὰ περιπατεῖς τόσον γοργῶς, νέκ κόρη! Συγχώρησόν με ἂν δὲν ἠμπορῶ νὰ σ' ἀκολουθήσω. Ἐπερίπατησα πολὺ σήμερον. Δός μοι τὴν ἄδειαν ν' ἀναπαυθῶ μίαν στιγμὴν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ρύακος.

Καὶ ἐκάθησεν ὁ δὲ κάμκτος τοσοῦτον τὸν εἶχε κκατὰ βάλει, ὥστε ἦτον ὄλος ὠγρός, καὶ ἡ Ρόζα λαβοῦσα ὕδωρ εἰς τὴν παλάμην τῆς, τῷ ἔδρεξε τὸ μέτωπον, ἵνα μὴ λειποθυμήσῃ.

— Σ' εὐχαριστῶ, φιλότατη κόρη, εἶπεν ὁ ξένος. Δὲν ἦτο τίποτε, ἦτο ζάλη. Παρηγήθη. Ἄς ἐξακολουθήσωμεν τὸν

δρόμον. Ἀπέθανε λοιπὸν ἡ μήτηρ σου; Καὶ ὁ πατήρ σου; — Ὁ πατήρ μου... εἶπε ἡ Ρόζα δισταζούσα· ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος.

— Πτωχὸν κοράσιον! εἶπεν ὁ ξένος μετὰ πολλῆς συμπαιθείας. Λοιπὸν ὄρφανή, παντόρφανος! Καὶ συγγενεῖς ἄλλους δὲν ἔχεις;

— Εἶχον μίαν μάμμην, ἀπεκρίθη αὐτὴ, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τούτων ἐπληροῦντο δακρύων, — ἀλλ' ἀπέθανε καὶ αὐτή. Ἐχω μόνον τὴν ἀδελφὴν μου, δι' ὅμιον μετ' ἐμοῦ.

— Καὶ ποῦ ζῆτε λοιπὸν; ποῖος σὰς περιθάλλει;

— Ἡ διδασκάλισσα τοῦ χωρίου.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διήρχοντο ἐμπρὸς φραγμοῦ ἰτεῶν, ὅστις ἔκειτο ἀμέσως πρὸ τοῦ χωρίου.

— Δὲν εἶναι τοῦτο τὸ νεκροταφεῖον, νομίζω; ἠρώτησεν ὁ ξένος.

— Τοῦτο εἶναι μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα.

— Καὶ ἡ μήτηρ σου ἐδῶ εἶναι τεθαμμένη; ἐπανέλαβεν αὐτός.

— Ἐδῶ! ἐψιθύρισε μελαγχολικῶς, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν γῆν ἢ νεῖνις.

— Μὲ συγχωρεῖς, φιλότατη, διὰ τὴν ἐρώτησιν, εἶπε πάλιν ὁ ξένος. Ἀλλ' ὅταν διέρχουσαι ἐντεῦθεν, δὲν ἐμβαίνεις ἐνίοτε νὰ προσευχηθῆς εἰς τῆς μητρός σου τὸν τάφον;

— Ὅταν ἐπιστρέφω εἰς τὸ χωρίον μόνη, εἰσέρχομαι πάντοτε, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα, τὴν φωνὴν ταπεινοῦσα.

— Ὅτι δὲν εἶσαι μόνη δὲν πρέπει νὰ σ' ἐμποδίση, ὑπέλαβεν ὁ ξένος. Ἐχω καὶ ἐγὼ ἀγαπητούς κατοίκους τῶν τάφων. Εἴσθελε, καὶ ἐπίτρεψε καὶ εἰς ἐμέ νὰ εἰσέλθω.

Τότε εἰσῆλθεν ἡ Ρόζα, καὶ ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τοῦ τάφου τῆς μητρός τῆς· πλησίον τῆς δ' ἐγονάτισε καὶ ὁ ὀδοιπόρος. Ἡ δ' ἀφελὴς προσευχὴ τῆς ἴσως ἠνέωξε καὶ αὐτοῦ κένεν ἡμίλειστον τραῦμα, διότι ἀνεβίβασε δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΝΥΧΤΑ

Ἡ νύχτα, πόσο θεϊκὴ ἡ εὐμορφία σου, πόσο! Τ' ἀέρι ἀγάλια, ἡμερο ἀπλώνει ὀλοῦθε δρόσο. Καμνὰ ἀπόψε καταχνιὰ δὲν σκιάζει ἀραχνιασμένη, Οὔτε μικρὸ συγγένεισμα ἀπ' τὸ βουνὸ ἀνεβαίνει

Γιὰ νὰ θαμπώσῃ τὴν γαλήνην

Ποῦ ὁ οὐρανὸς ἀτελείωτην ἔστ' ἀμέτρητόν του χύνει.

Καμαρωμένο, ὀλόχαρο, πανώρητο τὸ Φεγγάρι
Σχίξει τὰ δάθη τούρανοῦ με θρίαμβο, με χάρι
Καὶ φεύγει αἰώνια ἀφήνοντας νὰ πέφτουν ἐδῶ κάτου
Ἀσῆμι ἢ ἀχιτιδὲς του ἔς τὸ νυχτοπέρασμά του,
μὲ μυρωδιὰ καὶ ὄροσο...

Ἡ νύχτα, πόσο θεϊκὴ ἡ εὐμορφία σου, πόσο!

Ἐκ τῶν τοῦ ἀγγλοῦ ποιητοῦ Robert Southey

Σμύρνη

Χρ. Βασιλακάκης

Ἡ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ

ὑπὸ ΓΕΡ. ΓΕΡΑΣΙΜΙΑΔΟΥ

Πτυχιούγου ὀδοντοῦτροῦ καὶ τελειοδιδάκτου
τῆς σχολῆς τῶν Παρισίων

Τὸ στόμα, τὸ λίαν δικαίως κληθὲν κάτοπον τῆς ὑγείας, διότι ἐν αὐτῷ τῷ ὄντι ἀντανανκλάται ὅτε μὲν ἡ ἀρτία ὑγεία ἐν γένει τοῦ ὄργανισμοῦ ἡμῶν κατάδηλος γινόμενη διὰ τοῦ ροδόχρου χρώματος ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ οὐλων, τοῦ λευκοῦ δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὅτε δὲ καὶ ἡ δυσκρασία προδίδουσα διὰ τῆς τερηνόνσεως καὶ καταστροφῆς τῶν πλείστων τῶν ὀδόν-

των, καταρροήσεως δὲ ἡ ἐξοιδήσεως τῶν οὐλῶν καὶ διὰ τῆς ἐν γένει ἐξελκώσεως καὶ κακοσμίας τοῦ στόματος τὴν ἐν τῷ ὄργανισμῷ ὑπαρξίν τῆς ἀναιμίας, τοῦ λυμφατισμοῦ, τῶν χοιράδων, τοῦ διαβήτου, τῆς λευκωματουρίας, καὶ ἄλλων εἰδεχθῶν παθήσεων.

Τὸ στόμα, ὁ πρόδρομος οὗτος τοῦ στόμαχου, παρέχει αὐτῷ διὰ τῶν ὀδόντων σπουδαιοτάτης ὑπηρεσίας.

Τὸ στόμα ὅπου καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας ἐξυμνησαν οἱ ποιηταὶ καὶ θέλουσιν ἐξυμνεῖ πάντοτε ψέλλοντες τὸν πλοῦτον αὐτοῦ — τοὺς ὀδόντας.

Τὸ στόμα, ὅπου κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὑποπίπτει εἰς τὰ περιέργα ὁμοῦ τοῦ μεθ' οὗ συνδιαλεγόμεθα ἀτόμου. Τὸ ττώμα τέλος, ὅπου ἐξυπηρετεῖ ἡμᾶς τόσον σπουδαίως ἀπὸ τε ἀπόψεως ὑγείας προφορᾶς καὶ εὐπρεπείας ἔτι, εἶναι δικαίον, εἶναι λογικόν, εἶναι ἴδιον πεπολιτισμένων ἀνθρώπων διαβιούντων κατὰ τὸν εἰκοστὸν μέγαν αἰῶνα τῶν ἐφευρέσεων καὶ τῆς σοβαρᾶς ἐπιστήμης νὰ ἐγκαταλείπηται ἀστόργως εἰς τὴν τύχην του παρὰ τε τοῦ ὠραίου καὶ μὴ φύλου;

Ἡ ὑγιεινὴ τοῦ στόματος καταστοχάζεται τὴν διατήρησιν τοῦ ἀδιαφθόρου τῶν ἐν τῇ κοιλότητι ταύτῃ περιεχομένων ὀργάνων — τῶν ὀδόντων — καὶ συνεπῶς τὴν πρόληψιν τῶν διαφόρων νοσημάτων αὐτῶν ὡς καὶ τὴν πρόωρον αὐτῶν πτώσιν.

Ἐπιβάλλεται λοιπὸν ἡμῖν, ὅπως ἀγρυπνώμεν, ἵνα μὴ διαφεύγωσιν τὴν ἐπιβλεψίν ἡμῶν ἅπαντα τὰ νοσηρὰ καὶ παθογόνα αἴτια τὰ ἐπιδρώντα ὀλεθρίως ἐπὶ τῶν ὀδόντων.

Δυστυχῶς ὁμοῦ τινὰ τῶν παθογόνων τούτων αἰτίων ἐξέρχονται τῆς σφαίρας τοῦ ὑγεινολόγου ὀδοντοῦτροῦ, ὡς οφείλοντα τὴν ἀρχὴν τῶν εἰς κληρονομικὰς τοῦ ὄργανισμοῦ προδιαθέσεις, ὡς θέλομεν κτωτέρω ἀναφέρει ἐξηγουντες τὰ διάφορα αἴτια τὰ τὴν τερηνόνα (σῆψιν) τῶν ὀδόντων προκαλοῦντα· ἀλλὰ τοῦτο δὲν πρέπει ποσὸς ν' ἀπελιπίξῃ ἡμᾶς, διότι τὰ πλεῖστα εὐτυχῶς τῶν αἰτίων ἐκ τῶν ἀμέσως ἐπινεργούντων ἐπὶ τῶν ὀδόντων, ὡς τὰ ὀξέα καὶ τὰ μικρόβια, δὲν δύνανται νὰ διαφύγωσιν τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀντιδραστικῶν μέσων τοῦ ἐπιστήμονος ὀδοντοῦτροῦ, ὅστις ἐγκαίρως παρεμβαίνειν δύναται, οὐχὶ μόνον νὰ θεραπεύσῃ, ἀλλὰ καὶ ν' ἀναστρέψῃ τὴν πρόοδον τῆς τερηνόνας, τῆς κυριωτέρας καὶ σπουδαιοτέρας ταύτης τῶν ὀδόντων νόσου· ἀναστῆλων δὲ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς τερηνόνας, προλαμβάνει τὸ πλεῖστον τῶν νοσημάτων τοῦ στόματος καὶ ἐνίων τοῦ πεπτικοῦ συστήματος.

Πρὸς ἐπίτευξιν λοιπὸν τούτου ἀνάγκη νὰ στρέψῃ κυρίως τὴν προσοχὴν ὁ ὀδοντοῦτρος ἐπὶ τοῦ σιάλου τοῦ στόματος τοῦ λίαν εὐφυῶς κληθέντος παρὰ τοῦ διασήμευ στοματολόγου Magitel (ἀτμόσφαιρα τῶν ὀδόντων) διότι διὰ τῶν ποικίλων αὐτοῦ ιδιοτήτων καὶ ἰδίως διὰ τῆς ὀξίνου αὐτοῦ ἀντιδράσεως συμβάλλεται σπουδαίως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ καλλιέργειαν ἐν τῷ στόματι τῶν τε ὀξέων καὶ τῶν μικροβίων· τὸ ὀξίνον δὲ τοῦ στόματος τὸ προκαλοῦν σχεδὸν πάντοτε τὴν τερηνόνα τοῦ ὀδόντος παράγεται ὅτε μὲν διὰ τῆς ζυμώσεως τῶν ἐν τοῖς διακένους τῶν ὀδόντων παραμεινόντων λειψάνων τῆς τροφῆς, ἔτε δὲ τῇ ἐπηρεῖα γαστροεντερικῶν διαταράξεων, πυρετῶν βαρυνόρων καὶ ἄλλων σοβαρῶν νόσων, ὡς ὁ διαβήτης κτλ.

Ἐτέρα ιδιότης τοῦ σιάλου εἶναι ἡ ἀλκαλικὴ ἀντίδρασις καὶ κατὰ ταύτην ἐλλείπουσι μὲν τὰ ὀξέα, οὐχὶ ὁμοῦ καὶ τὰ μικρόβια, ὡς καὶ μεγάλα ποσότητες γεωδῶν οὐσιῶν τῶν σχηματιζουσῶν τὴν τρυγά τῶν ὀδόντων, κοινῶς ἀπετρανῶν ἢ «πουρί» καλούμενην, τὴν τὰς πλείστας τῶν οὐλῶν παθήσεις προξενούσαν.

Ὡστε, ὡς ἐν τῇ τελευταίᾳ, οὕτω καὶ ἐν τῇ προηγουμένη περιπτώσει ἀπαραιτήτως ἐπιβάλλεται ἡ παρεμβασίς

ΜΕΓΑ ΠΟΤΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΕΛΩΛΙΜΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΣΑΜΑΡΤΖΗ—ΗΛΙΟΠΟΥΔΟΥ

ΕΝ ΒΟΛΩ (Ὀδὸς Δημητριάδου

Εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο παντοπωλεῖον τοῦ Βόλου εὐρίσκον-
ται ἅπαντα τὰ ἀποικιακὰ εἰς τιμὰς καὶ ποιότητας ἐξαιρε-
τικὰς Βούτυρον θεσσαλικὸν ἄγνον καθὼς καὶ Ρωσικὰ τοι-
αῦτα· τυριὰ ἐξοχα, παρασκευαζόμενα ἐκ τῶν τυροκο-
μειῶν τῶν ἰδίων. Ἀγρῶν, imperial, μανούρια κλπ ἐγγώ-
δια καὶ εὐρωπαϊκὰ. Ποτὰ καὶ Ζῦθοι ἐγγώριοι καὶ εὐρωπαϊ-
κοί, ἀντιπροσωπεῖα διαφόρων οἴκων. Ζῦθος Spaten Hagerer
brau Augoustine Ἀντιπρόσωποι τῆς μοναδικῆς σαμπά-
νας Moumm, Σοκολάτα, Τεῖον κλπ.

ΑΠΟΘΗΚΑΙ

ΕΙΔΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΛΕΩΝΙΔΑ Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΔΟΥ

Ἐν Πειραιεῖ

Ἐπὶ τῆς πλατείας Καραϊσκάκη.—Ὀδὸς Λεωχάρους. —
Ὀδὸς Κάστορος καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φωκίωνος.

Ἀντιπροσωπεῖται Εὐρωπαϊκῶν οἴκων.

International composition

Βαφαὶ εἰδικαί διὰ τὰ ὑφαλα μέρη τῶν ἀτμοπλοίων, παρα-
δεδεγμένοι παρὰ τοῦ βρετανικοῦ Ναυαρχείου.

Ἀπαιτούμενη ποσότης διὰ πλοῖα χωρητικότητος.

Τόνων Gross	500	εἰς (1)	ἀγγλικ. στατήρ
» »	1000	δύο (2)	» »
» »	1500	τρεις (3)	» »
» »	2000	τέσσ. (4)	» »

Παρακαταθήκη ἐν τῇ διαμετακομίσει τοῦ τελωνείου Πειραιῶς

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ἡ «ΓΑΛΛΙΑ» ΕΝ ΛΑΜΙΑ

Ἐπὶ τῆς ἄνω Πλατείας

Δωμάτια εὐάερα, καθαριότης ἔκτακτος, περιποιήσις μο-
αδική. Ὅλοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἢ «Γαλλία» τῶν ἀδελφῶν
ΚΟΚΚΟΤΑ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟ

ΣΤ. ΠΑΠΑΛΕΟΝΑΡΔΟΥ

Τὸ θαλαμηγόν καὶ ταχύπλοον ἀτμόπλοιον «ΑΣΤΗΡ» ὑπὸ
κυβερνήτην τὸν κ. Ἀνδρ. Σάντον, ἀναχωρεῖ τακτικῶς ἐκ
Πειραιῶς κατὰ Δευτέραν, Πέμπτην καὶ Σάββατον, ὥρ.
71)2 π.μ. διὰ Αἴγινα, Πόρον, Μέθανα, (τὸ θέρος)
δραν. Σπέτσας, Χέλιον, Λεωνίδιον, Ἄγιος καὶ Ναύπλιο
πόθεν ἐπιστρέφει διὰ τῶν ἰδίων προσεγγίσεων εἰς Πειραιᾶν
Πρακτορεῖον ἐν Πειραιεῖ. Ὀδὸς Μακρᾶς Στοᾶς.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. Η. Δ. ΚΑΛΛΗ

Ἐν Σμύρνῃ· δίοδος Ἁγίου Τάφου ἀριθ. 5.

Καθαριότης ἀπαραμίλλος.

Κατασκευάζεται κολώνια ἐξαιρετος εἰς μετρίαν τιμὴν.

Τὸ κουρεῖον τοῦ κ. Π. ΚΑΛΛΗ εἶναι τὸ κέντρον τῆς
Σμυρναϊκῆς Νεολαίας.

ΕΙΔΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ ΤΩΝ ΝΟΣΩΝ

ΤΟΥ ΛΑΡΥΓΓΟΣ, ΩΤΩΝ, ΡΙΝΟΣ

Ὁ ἰατρός **EMMAN. Λ. ΚΥΤΑΡΙΟΛΟΣ**

Ἐφηγητῆς τῆς Λαρυγγολογίας, Ὀτολογίας καὶ Ρινολο-
γίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ, εἰδικῶς ἐπὶ τετραετίαν
τὴν λαρυγγολογίαν, ὠτολογίαν καὶ ρινολογίαν σπουδάζας
εἰς τὰς διασημοτέρας κλινικὰς καὶ νοσοκομεῖα Παρισίων,
Βιέννης, Βερολίνου Βρυξελλῶν καὶ Λονδίνου, διευθύνας δὲ
καὶ τὴν ἐν Παρισίοις λαρυγγολογικὴν κλινικὴν ἐν τῷ Διεθνεί
νοσοκομείῳ Hôpital international (Pean Astier).

ΜΕΓΑ ΥΑΛΕΜΜΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Κ. ΜΑΝΟΥ καὶ ΙΩ. ΛΕΜΠΑΔΟΥ

Ἐν Ἀθήναις, ὁδὸς Αἰόλου 77.

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς κρυσταλλουργίας, λάμπαι πολυτε-
λείας διαφόρων συστημάτων, σερίτσια ἐκ πορσελάνης. μα-
χαίροπύρουνα διαφόρων τιμῶν καὶ ποιότητων.

Fabrique de vins et spiritueux

Fondée en 1850

D. ARGHYROS, M. PACHINAKIS ET FILS

Rue des Maltais

Nos 11, 13, 15.

Smyrne

ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ

ΥΑΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Κάτωθεν πλατείας Ὀμονοίας. Σταθμὸς Λαυρίου.

Τελειότης ἐπιστημονικῆ πραγματικῶς· χωρὶς ρεκλάμα.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουτρῶν ἀνεξαιρέτως μετὰ τὰ ἰδικά του
κρυσταλένια νερά, ὅχι μετὰ τὰ νερά τῆς δεξαμενῆς, καὶ αἱ
τιμαὶ του ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ἀπὸ 2 Μ. Μ.

Ντους ψυχρά (Douches froides) 0,80

» Σκωτικὰ (» Ecossoises) —

Θερμὰ ἀπλᾶ Bains simples 1,30

Θειοῦχα, σιδηροῦχα, ἀλκαλικά καὶ πιτυροῦχα 1,80

Ἀλατοῦχα καὶ ἀμιλοῦχα 2.—

Ἀρωματικά 3.—

Vichy Pénes 4.—

Τουρκικὰ καὶ Ρωσικὰ —

Ἡμίλουτρα τοῦ στομάχου Halbad 2,00

Σάπων λεπτὰ 30.

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς γίνεται ἐκπτώσις.

ΝΕΟΝ ΤΜΗΜΑ ΡΩΣΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ

ΛΟΥΤΡΩΝ

τελειοτάτων, μετὰ ἴδιον διαμέρισμα δι' ἕκαστον λουόμενον.

Ἀποκλειστικῶς τὸ τμήμα τοῦτο δέχεται κυρίας μὲν κατὰ
Δευτέραν καὶ Πέμπτην, κυρίους δὲ κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας.

Ἡ Διεύθυνσις

ΚΩΝΣΤ. ΚΟΡΟΔΗΜΟΣ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΛΑΒΑΚΗ

Πάροδος Ἑρμοῦ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν ὁδ. Χριστοπούλου.

Πρὸ 25ετίας λειτουργοῦν εὐδοκίμως ἐγγυᾶται διὰ τὴν
στερεότητα καὶ τὰ ἐκλεκτὰ ὕλικά του. Δέρματα Γαλλίας.
Κομψότης, Στερεότης, Εὐθηνία.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΜΟΝ ΥΛΩΝ

Καὶ Σιδηρῶν Δοκῶν

Πέτρου καὶ Κωντ. Α. Κοσμῆ

Ἐν Ἀθήναις

Ἐν Πειραιεῖ

πλατεία Δημαρχείου σταθμὸς Σιδηροδρ. Π.Α.Π

Τιμαὶ ἀνεπέδεκτοι συναγωνισμοῦ

Μεγάλοι ἀποθήκαι σιδηρῶν δοκῶν. Τιμέντων ἀρτιφισιέλ
(ἠγγυημένων διὰ τεχνικὰ ἔργα) Πορσελάν Νατουρέλ καὶ μαρ-
μαρίνων Τηνιακῶν. Ὅμοιον ἐκ τσιμέντου παντὸς μεγέθους
καὶ χρώματος. Σωλήνων χυτοσιδηρῶν, πηλίνων ἀγγλικῶν
καὶ ἐγγωρίων καὶ χιουγκίων. Λεκανῶν, ἀποχωρητηρίων ἀγ-
γλικῶν καὶ ἐγγωρίων μετὰ καζανακίων καὶ καθισμάτων
Τούβλων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ Χαλκίδος, ὁμοίων διατρύ-
βων ἐν Ἀθηνῶν καὶ Πόρου, Θηρακικῆς γῆς.